

De crisis van echte en niet echte vluchtelingen

Wat frappeert is, dat de meeste beschouwingen over de in gang zijnde oncontroleerbare massa-immigratie naar de Europese Unie via de Middellandse Zee en de Balkan, vrijwel geen woord weiden aan de – negatieve – lange-termijn-effecten hiervan op de Europese landen. Speciaal dan de landen van Noord- en West-Europa, want daarheen wenst zich al hetgeen zich als vluchteling etiketteert te spoeden.

Negatieve lange-termijn-effecten, doordat de kraan dag en nacht open staat?

Nou en of! We weten dat bepaalde minderheidsgroepen van vreemde komaf de negatieve statistieken op tal van terreinen bovenproportioneel plegen aan te voeren: criminaliteit, werkloosheid, medische overconsumptie, onderwijsproblemen, schulden. Deze problemen zullen door de massale verdere instroom van lieden uit de Arabische wereld en sub-Sahara Afrika nog gigantisch in ernst en omvang toenemen. Dit zal derhalve een destabiliserend en financieel zeer kostbaar effect hebben op de ontvangende landen, speciaal ook op hun sociale stelsels en belastingdruk.

Er is dus sprake van een zich ontwikkelende crisissituatie, die qua gevolgen onoplosbaar is. Dat rechtvaardigt, liever gezegd: vereist, dat de in gang zijnde volksverhuizing gestopt wordt, aan de buitengrenzen van de EU en de nationale staten, maar bij voorkeur uiteraard bij de bron, met inzet van alle denkbare middelen, voorop militaire. Bijvoorbeeld door een blokkering van de Libische kust en door gerichte militaire acties tegen de bases in Noord-Afrika van de mensensmokkelaars.

Je verschuilen achter het niet aanwezig zijn van een VN-mandaat hiervoor is een alibi voor lafheid, kortzichtigheid en bestuurlijke impotentie, gegeven het vetorecht van Rusland en China in het betreffende forum.

Volkenrechtelijk is hier ook van belang artikel 51 van het Handvest van de Verenigde Naties, dat het recht van individuele of collectieve zelfverdediging erkent, zolang de Veiligheidsraad de nodige maatregelen niet heeft genomen. Welnu, illegale massa-emigratie betekent een ernstige schending van de soevereiniteit van staten die derhalve het volste recht hebben hiertegen – ook gewapenderhand – op te treden.

Ook het niet hebben van toestemming van één van de twee regeringen van Libië mag geen argument zijn. Een “failed state” die niet in staat is haar grenzen te controleren en zodoende een bron van instabiliteit wordt voor andere landen heeft geen recht van spreken.

Een precedent is ook de Indiase interventie in wat toen nog Oost-Pakistan was – nu Bangla Desh – toen door de secessieoorlog aldaar in 1971 massale vluchtelingenstromen naar India uitweken. De Indiase interventie leidde tot beëindiging van de Pakistaanse repressie van de opstand en tot het ophouden van de vluchtelingenstromen die de primaire reden waren voor de interventie.

In die noodsituatie greep India in, zonder VR-mandaat. Het land werd internationaal niet gekapitteld. En in Bosnië-Herzegovina en Kosovo bombardeerde respectievelijk de VS en de Navo ook om humanitaire redenen zonder VR-mandaat.

In plaats van het zinloze, tijdverspillende gepalaver, een schouwspel waarop de EU-“leiders” ons trakteren, is – gegeven de spoedeisende noodsituatie – nu snel, daadkrachtig en effectief handelen op z’n plaats.

Laat men een voorbeeld nemen aan de Australische premier Abbot.

Voor de reële vluchtelingen die in Libanon, Turkije en Jordanië een opvang vinden, moet ruimhartig grootschalige hulp worden geboden. Dat is een ook figuurlijke een “dure” en urgente humanitaire plicht!

Dat moet ook gevraagd worden van de Arabische Golfstaten, die wel miljarden kunnen spenderen aan een wereldkampioenschap voetbal in Qatar of luxe-oorden in Dubai. Voor de puur economische gelukzoekers uit sub-Sahara Afrika moet Europa een onneembaar fort worden. Neen, de vluchtelingen zijn niet de “schande van Europa” zoals ook de Paus beweerde. Ze zijn de schande van de Arabische wereld, die grootschalige moord- en doodslag kent. Ze zijn de schande van de Islam die kennelijk velen tot huiveringwekkende wreedheid inspireert en ze zijn de schande van sub-Sahara Afrika, dat na meer dan een halve eeuw onafhankelijkheid, nog altijd ver verwijderd is van “good governance” in de ruimste zin des woords.

Prof. mr. Olaf van Boetzelaer
lid Commissie Buitenland CDA-Zuid-Holland
internationaal secretaris Civilistisch Appèl
hoogleraar internationale politiek en moderne geschiedenis in Manilla